

Entrevista a Lluís Prenafeta, un any després de la seva dimissió

"No tornaré mai més a la política"

Quan fa un any de la seva dimissió, Lluís Prenafeta ha concedit una entrevista a EL TEMPS. En aquesta entrevista Prenafeta explica com veu la situació econòmica de Catalunya i reflexiona sobre la seva dimissió.

Lluís Prenafeta va ser durant deu anys l'home de confiança del president Pujol a la Generalitat. Els primers anys el seu nom era quasi desconegut. A poc a poc va anar sortint a escena amb una aurèola de misteri i poder, que va anar convertint la seva figura, petita i compacta, amb la d'un gegant. L'adjectiu més amable que els seus enemics utilitzen per referir-se a ell és el de maquiavèlic. Sempre ha preferit no sortir a la foto, però al final de la seva estada a la Generalitat la seva foto era notícia. El seu poder a Palau va posar nerviosos a molts. Ell, a l'hora de dimitir, va voler deixar un testament ple de paraules dures cap els seus adversaris. No els va voler identificar, però va posar en evidència que el destinatari de la seva queixa no era només el contrincant polític de fora de casa.

Ara té el seu despatx en un dels edificis de la nova Barcelona. A la porta no l'identifica cap retol. A l'interior: secretària eficaç, bons quadres i ordre tranquil. Ell, correcte, predisposat a ser divertit si es presta. Vestit de fil blau en la tonalitat discordant justa per no ser blau marí. Corbata de flors esplèndida.

Poderós abans, poderós ara, desgrana un darrere l'altre els sectors en els quals participa quan li preguntem a què es dedica: "Estem en el camp dels adobaments, dels supermercats, hotelers, de l'oci, immobiliari, en el de les assegurances, en el financer". A més d'això, és president de dues empreses públiques: Petrocat i el Túnel del Cadí.

—*Es veuen les coses diferents des de la Diagonal, la city, que des de la plaça de Sant Jaume?*

—La talaia és diferent. És més real perquè has de lluitar amb coses concretes i has d'oferir resultats concrets. En el món econòmic no tens eleccions cada quatre anys, el balanç el passes dia a dia.

L'experiència de 10 anys a la plaça de Sant Jaume ha estat molt enriquidora en el

sentit que pots conèixer molts racons de la sensibilitat de país i de la gent.

—*Quin és el seu diagnòstic sobre l'economia del país?*

—L'economia catalana no està en el seu millor moment. S'ha passat un segon semestre de l'any passat molt dur, molt difícil. La guerra del Golf va augmentar encara més aquesta paràlisi i després no ha existit la reactivació que es podia preveure. El país encara coixeja des del punt de vista econòmic.

—*Per què?*

—Per raons estructurals. Aquest país cada dia perd competitivitat i això és gravísim i des del govern central no és té prou sensibilitat. Per altra banda el nostre empresariat actua d'una manera espasmòdica. Hi ha moments de gran eufòria i moments de gran aturada psicològica i real. Alguns empresaris, massa, actuen sincopadament. Hi ha una tendència a traure's les empreses de sobre quan van bé, cobrar i passar a dedicar-se a una altra cosa. Malgrat els esforços que una bona part del sector fa, sóc bastant crític amb la manca d'iniciativa, i en tot cas amb la facilitat amb què tantes vegades es tira la tovallo-la.

—*L'economia catalana està totalment colonitzada?*

—L'economia és universal. El diner és el diner i va allà on va. Si vostè el que em vol preguntar és si Catalunya ha perdut pes específic des del punt de vista de pèrdua d'empreses centenàries, li diré que sí.

—*Aquest procés s'ha d'aturar?*

—Seria desitjable que s'aturés, però perquè això passi s'hauria de canviar algunes mentalitats i algunes maneres de fer, sobretot la capacitat de sacrifici i la capacitat de planificar i aguantar.

—*Però aquesta situació econòmica correspon a una situació política?*

—Catalunya té unes estructures febles, evidentment no tenim l'autonomia política que tots voldríem ni tampoc les estructures econòmiques que desitjaríem. No dis-

posem tampoc de cap multinacional ni de cap empresa important que sigui emblemàtica.

—*Quan vostè va plegar de la Generalitat, es va dir que anava a dedicar-se precisament a reforçar aquest poder català, més concretament el tema de la creació d'una banca pròpia. ¿En quina situació està aquest projecte?*

—Com pot suposar no li ho explicaré. Puc dir-li que els objectius que em vaig proposar quan vaig plegar són els mateixos que tinc ara. Crec que a poc a poc vaig aportant-hi una sèrie de contribucions a l'economia catalana. Ja se'n parlarà. En política a vegades es pot especular, però en el món econòmic per sobre de tot s'ha de tenir una absoluta discreció.

—*Un any després de la seva dimissió, ¿ha tingut ganes en algun moment d'explicar el seu testament polític?*

—El que m'ha sorprès durant aquest any és que no s'hagi donat per al·ludit ningú.

—*¿Vivim en un país covard?*

—Aquest és un país que té una component de roí, de roïndat en el sentit que donen els valencians a aquesta paraula.

—*¿Vostè esperava que algú li contetés?*

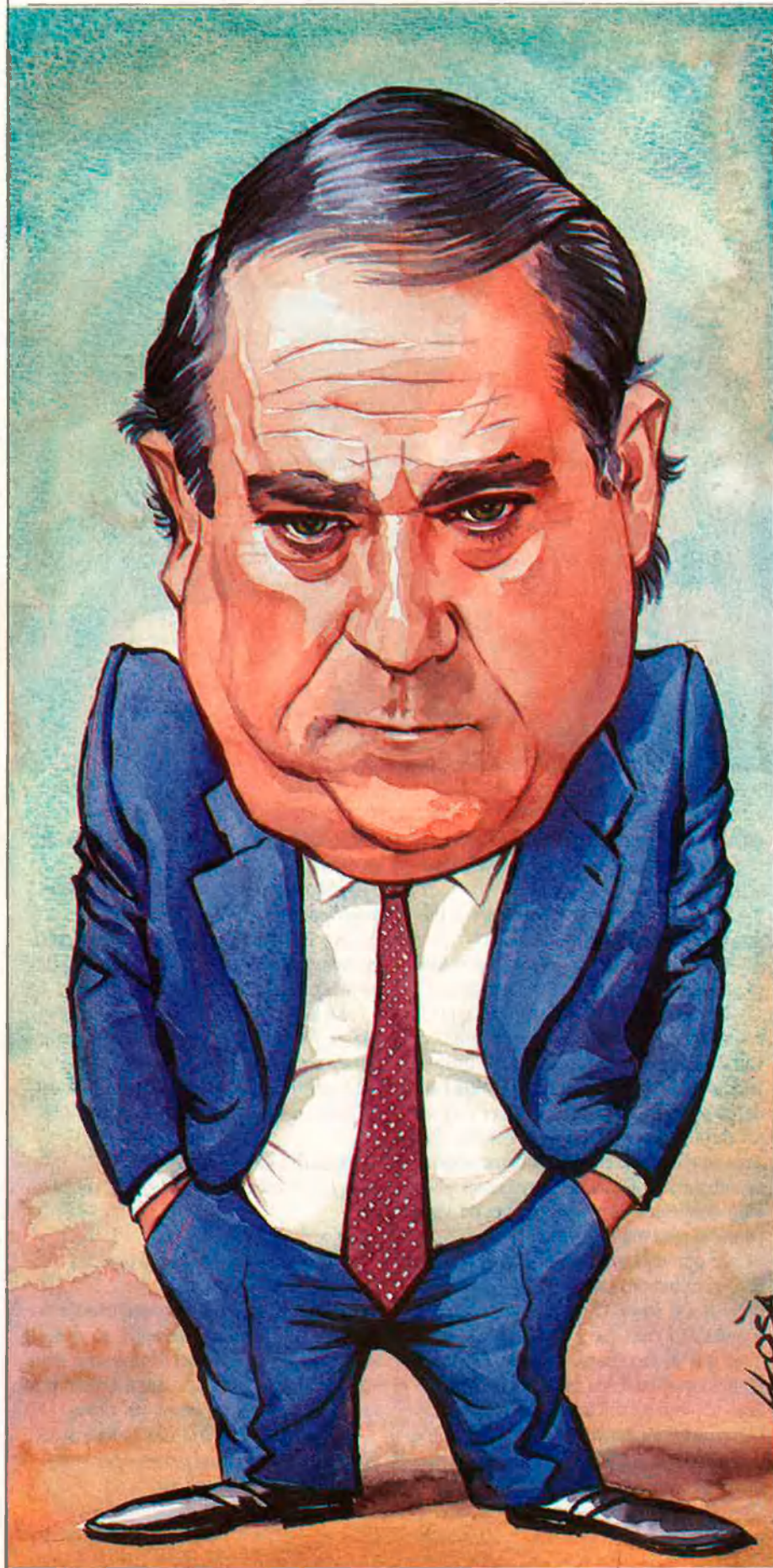
—Jo em vaig quedar molt tranquil. Sé que a molta gent els va empipar molt. Però, també sé que el ciutadà del carrer va quedar gratament sorprès que sense posar-hi nom i cognoms denunciés aquestes actituds tan dolentes que envolten l'activitat política.

—*La seva denúncia també anava per Convergència?*

—Si no ho vaig dir llavors no ho diré ara. Jo parlava dels aduldors, dels vanitosos, dels mentiders, dels intrigants, dels paràsits... aquests hi són a tot arreu.

—*¿Considera la seva estada a la Generalitat com un fracàs?*

—No, al contrari, crec que he fet unes quantes coses importants. He ajudat a fer-ne moltes i en tot cas he estat un home que ha estat a les ordres del president de

la Generalitat actuant amb una absolut lleialtat i fidelitat. No espero que ningú em reconegui res, però probablement un dia hi haurà un cert reconeixement a deu anys de treball constant.

—*Tornarà a la política?*

—Quan me'n vaig anar, la gent no s'ho creia, perquè en aquest país és difícil que la gent plegi. Aleshores vaig dir que no hi tornaria mai més i ho torno a reiterar. No tindrè mai més cap càrrec polític ni de partit ni institucional. La política per a mi està acabada. M'he empassat molts gripaus durant aquests anys i els dono per ben empassats. La meua tasca a partir de l'1 de juny va per uns altres camins. No tomaré mai més a la política.

—*¿Quina és la seva relació actual amb el partit?*

—Nul·la.

—*¿De militant de base?*

—Sí. I, encara no exerceixo.

—*¿Com valora els resultats del seu partit en les últimes eleccions municipals?*

—Per a Convergència són bons, malgrat que la imatge que puguin reflectir algunes poblacions faci pensar que no. En tot cas si aquesta imatge es fa real és resultat sobretot d'errors propis reparables i detectats que a altres consideracions de tipus general o electoral. En conjunt crec que els resultats són bastant bons.

Ara, dient-li això, me n'adono que jo també caic en l'error que tantes vegades havia criticat dels polítics quan surten a la televisió, sempre guanyen tots. En certa manera deu ser veritat, menys per al pobre Suárez, perquè han estat unes eleccions prou bones, que no són extrapolables i que demostren que el cos electoral està molt estabilitzat. D'aquí a un any hi haurà eleccions autonòmiques i espero i desitjo que guanyi el president Pujol per majoria absoluta.

—*¿Aquests errors detectats quins són?*

—No em vull posar en aquestes coses.

—*¿No es vol posar amb el partit?*

—No em vull posar amb el partit ni en res que faci referència a qüestions polítiques.

—*¿Per què no parla mai de política?*

—Miri, la política s'ha de fer i no se n'ha de parlar. En la política hi ha un component d'hipocresia molt elevat que s'emascara amb dialèctiques fàcils. Aquest és el motiu pel qual jo no he volgut entrar mai en aquest terreny.

—*¿La política l'ha fet tornar cautelós?*

—Jo ho sóc molt més que ho era a l'any 1980. La política et fa cordar l'americana.

—*¿Unió és un perill per a Convergència?*

"En la política hi ha un component d'hipocresia molt elevat".

JORDI MORERA

—Crec que no.

—*¿Però els problemes que han sorgit amb la coalició poden ser greus?*

—Després de molts anys de matrimoni o de parella sempre sorgeixen problemes i això, encara que sigui desitjable que no passi, és lògic que es produeixi. Aquests problemes van existir fa quatre anys i van ser exactament iguals.

—*Però si els problemes es repeteixen la relació de parella es deteriora.*

—Això és així, però depèn de la capacitat d'aguant de la parella i de la capacitat d'estimació i d'interès que la relació funcioni.

—*¿Vostè continua col·laborant amb el president Pujol?*

—Professionalment no, i políticament tampoc, però personalment ens veiem molt sovint.

—*¿Quan va ser l'última vegada que l'ha vist?*

—Ara fa una setmana.

—*¿Hi ha preafetistes?*

—Per sort no.

—*¿En aquesta mateixa revista el Sr. Roca ho va deixar en interrogant?*

—Crec que no. Potser ho són els meus fills o la meua dona. Llevat d'aquests,

dubto que hi hagi ningú més.

—El Observador *¿és la nineta dels seus ulls?*

—La nineta dels meus ulls és riure el màxim possible cada dia.

—*Canviem la pregunta. El Observador és una de les seves activitats prioritàries?*

—Ni de bon tros. El que passa és que els empresaris que van iniciar aquest tema em van demanar la meua col·laboració quan jo ja estava fora de la Generalitat. D'altra banda, jo no he negat mai que a l'inici vaig ser un dels impulsors d'aquest tema. Per aquesta raó, quan en van demanar aquesta col·laboració a finals de l'any passat, jo la vaig donar des de tots els punts de vista perquè aquest diari vagi endavant.

Crec que està sortint un gran producte, però com tothom sap, totes les coses de la premsa són lentes. S'ha de tenir capacitat d'aguantar i crec que *El Observador* la té. Crec que la incorporació de professionals de gran qualitat d'una manera constant millora el producte. En tot cas puc dir que *El Observador* té una vocació clara i definida de continuïtat, de fer un forat en la premsa diària de Catalunya.

—*¿Per què aquest diari no és en català?*

—Perquè es va creure que s'havia de fer en castellà.

—*¿Si s'hagués fet en català ara vendrien més?*

—No s'ha plantejat aquesta qüestió, però, evidentment, és el diari en llengua castellana més catalanista que hi ha.

—*En aquest sentit a vegades hi ha sorpreses. Per exemple, aquest diari en proudaines va informar de la visita dels comitès olímpics bàltics a Barcelona per fer un front comú amb el Comitè Olímpic Català*

—Una flor no fa estiu.

—*¿La seva bèstia negra és La Vanguardia?*

—No.

—*¿Per què quasi tothom té aquesta impressió?*

—Aquest és un país d'especuladors i rumoristes. La meua bèstia negra no és *La Vanguardia*. Aquest diari és una cosa molt seriosa i molt important. Seria absurd posar-me bèsties negres enmig del camí.

—*El setmanari satíric El Triangle sembla que té una especial devoció per vostè.*

—*¿Triangle? Connais pas.*

Assumpció Maresma